

Camilla Quist

Jesus i øjenhøjde

Lohse

Til alle mine JoyZone'ere gennem tiden.
Med og gennem jer har jeg fundet
Jesus i øjenhøjde.
Tak!

Indhold

Prolog: Sådan meget kristen?	7
Indledning	11
Morgenmad med Jesus	15
Hvad troen på Jesus egentlig handler om	23
Om at sætte Jesus først	37
Jesus i min hverdag	49
At elske andre	67
At elske sig selv	79
Meningen med livet	93
Synd	95
Alkohol og fester	107
Let's talk about sex, baby	121
Et brev til mine single-venner	137
Den store, tykke og besværlige bog	
vi kalder Bibelen	139
Jesus og det svære i livet	163
Kirke rimer på kedelig	177
Hvad nu, hvis det hele bare er en joke?	191
Epilog: Skal vi have cheesecake til dessert?	203
Konkrete anbefalinger	207
Tak	211
Noter	213

Prolog: Sådan meget kristen?

Jeg er i skole og falder i snak med en fra min årgang. Jeg er blevet afsløret. Taget på fersk gerning: Han har opdaget, at jeg er kristen. På mit profilm billede på Facebook har jeg nemlig skrevet noget om Jesus. Han kigger undrende på mig og spørger: "Er du virkelig kristen?"

Jeg kan mærke, at varmen stiger i mine kinder. Jeg er den største fan af Jesus, men jeg bliver stadig lille, når jeg står i situationer som disse, for jeg ved aldrig, hvor samtalerne ender.

Vil han forhøre mig om evolutionsteorier og Big Bang? Eller vil han spørge, om jeg hader homoseksuelle? Måske spørger han om mit syn på abort eller LGBTQ+.

Det kan ende alle vegne, og jeg forbereder mig på det værste. Med en god varme i kinderne og en krop i alarmberedskab giver jeg ham et smil og nikker kort.

Han smiler overrasket og siger: "Jeg troede ikke, at I stadig fandtes."

Jeg griner. Er jeg en del af en uddøende race?

Lige efter kommer det spørgsmål, som jeg kender så godt. Det kommer næsten altid som det næste.

"Men er du sådan *meget kristen*?"

Meget kristen?

Jeg ved aldrig, hvad jeg skal svare. Jeg bliver i tvivl om, hvad "meget kristen" betyder, men jeg får en følelse af, at det ikke er godt.

Jeg frygter, at hvis jeg siger ja, så siger jeg ja til at blive set på som kedelig. Ja til kedelige prædikener, lange salmer, søndagsskole, ingen alkohol, kedeligt sex-liv og had til homoseksuelle. Ja til at være blevet hjernevasket og til ikke at kunne relatere til den verden, vi lever i. Ja til at tilhøre en klub af mennesker, som aldrig gør noget forkert og i stedet går rundt og leder efter andre folks synd; en klub af mennesker, som med et påtaget smil på læben dømmes andre, imens de går i kirke om søndagen.

Hvis det er disse ting, jeg siger ja til, har jeg lyst til at råbe det fedeste og største nej. Og må det i al evighed give ekko, for min tro er alt andet end det. Jeg er ikke sådan, og Jesus er bestemt heller ikke sådan.

Men jeg har svært ved at sætte ord på det. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal fortælle om min tro på Jesus, så det ikke bliver kedeligt og abstrakt.

Jeg vil gerne fortælle, at jeg er et helt uperfekt menneske, som stadig er i gang med at forstå det hele.

Jeg vil gerne fortælle, hvordan Jesus ikke flyver rundt oppe i skyerne, men er helt nede i min øjenhøjde.

Så min krop går i alarmberedskab, og jeg fumler med ordene, fordi jeg ikke ved, hvordan jeg skal gøre det klart.

Jeg ved ikke, hvor jeg skal starte.

Indledning

Jeg er vokset op med at høre om Jesus, som kan gå på vandet og lave vand til vin, og som har gode principper for, hvordan livet kan leves. Og så snakkede folk i kirken hele tiden om, at han døde på et kors. Men jeg har haft svært ved at se, hvordan det skulle give mening og have relevans ind i min helt normale hverdag i det 21. århundrede med leverpostejmadder, studie og dårligt reality-tv.

Jeg har været på en lang rejse med Jesus. Engang syntes jeg, han var kedelig, fluffy og mærkelig. Jeg har tvivlet og sat store spørgsmålstejn ved, om jeg bare var blevet hjernevasket. Jeg har siddet i kirken og følt, at det var som kejserens nye klæder. Det hele virkede som fancy snak og en leg, vi legede.

Måske kan du følge mig i nogle af disse tanker?

Jeg manglede noget. Jeg manglede at få Jesus ned i min øjenhøjde, så jeg kunne forstå ham. Han skulle helt ned på hverdagsniveau og på hverdagsdansk, ellers gad jeg ikke købe den. Nej tak til at blive hjernevasket og lege med på kejserens nye klæder. Jeg ville gerne forstå Jesus. Jeg ville have, at han gav mening i alle aspekter af mit liv og ikke kun, når jeg sad på en kirkebænk om søndagen – ellers kunne jeg lige så godt smide ham ud i skraldespanden og leve mit liv videre uden ham.

Mine kampe med Jesus har givet mig dyrebare erfaringer, som har fået nogle brikker til at falde på plads i mit hoved. Jeg skulle blive ældre, høre timevis af prædikener og YouTube-videoer, have hundredvis af samtaler. Jeg skulle afsted på to bibelskoler og rejse til Honduras og Indien, før det gav mening.

Men brikkerne er faldet mere på plads.

Nogle af disse tanker og erfaringer vil jeg gerne dele med dig. Jeg ved nemlig, hvor frustrerende det kan være, når man sidder i kirken, og det lyder så abstrakt og uvirkeligt, at det lige så godt kunne have været læst op fra kapitel 13 i *Harry Potter og de vises sten*.

På de næste sider kan du læse om nogle af de ting, der står i Bibelen, som jeg har haft allersværest ved at forstå. Det er emner, som jeg syntes virkede højtflyvende og abstrakte og til tider forstokkede og hellige. Emner som synd, næstekærlighed, alkohol, kirke, sex, sorg og bibellæsning. Ud fra mine hverdags erfaringer – og på helt almindeligt hverdagsdansk – vil jeg dele, hvordan tingene kom ned i øjenhøjde, så Jesus gav mere mening for mig.

Mit ydmyge ønske er, at det måske også kan hjælpe dig.

Så velkommen på en rejse, hvor jeg vil forsøge at finde Jesus i øjenhøjde med dig. Lad os se, om denne mand, som gik rundt med sandaler på for 2000 år siden, giver mening i dag. Du har sikkert nok at fylde dit liv med, så hvad skal du dog bruge ham til?

SERVICEMEDDELELSE!

Jeg har ikke alle svarene. Jeg er hverken teolog eller missionær. Jeg beder ikke tre timer om dagen eller lever som Moder Teresa. Jeg er meget almindelig. Jeg er bare Camilla fra Herlev, som er midt i 20'erne og læser til socialrådgiver. Hende, som stadig kan blive helt varm i kinderne og fumle med ordene, hvis jeg bliver sat i en situation, hvor jeg skal fortælle om min tro. Hende, som stadig er på en rejse med Jesus og bestemt ikke altid forstår, men stadig tvivler, undrer sig og stiller spørgsmål.

Men jeg ved, at Gud også kan bruge lille mig, så min bøn er, at han vil bruge mine ord i denne bog og tale gennem dem til dig.*

Må du erfare, at manden med sandaler på er lige så ægte og levende som for 2000 år siden.

Må du erfare, at denne mand går ved siden af dig i dag og for altid.

Må du med denne bog møde Jesus i øjenhøjde.

I din øjenhøjde.

Morgenmad med Jesus

Jeg er vokset op i en kristen osteklokke.

Jeg blev som lille baby båret op ad kirkegulvet af troende forældre for at blive døbt ind i Guds familie. Jeg gik på en kristen friskole og tog derefter på en kristen efterskole, og midt i alt det har jeg tilbragt en stor del af mit liv i kirken. Det er nemt at konkludere, at det meste af min barndom er foregået i kristne fællesskaber.

Jeg havde en skøn barndom, hvor jeg lærte sange med fagter, som fortalte mig, at jeg var Jesu lille lam, og at han bar mig på sine skuldre. Jeg lærte rap-udgaver af bibelvers, som forsikrede mig om, at Jesus aldrig ville lade mig i stikken eller svigte mig. Jeg tog på kristne lejre, hvor jeg lyttede forundret til voksne, som fortalte historier om en mand, som elskede mig så meget, at han døde for mig. Det hele var pakket ind i et dybt fællesskab med andre børn og voksne med fodboldturneringer, vandkampe, løb, slik og ballade. Det var helt genialt, og jeg havde det trygt og godt. Jeg kunne godt lide den kristne osteklokke, og jeg kunne godt lide Jesus.

Så jeg mente virkelig mit ja, da jeg skulle konfirmeres og sige ja til, at mine forældre havde valgt rigtigt, da de døbte mig. Ja, du hørte rigtigt. Jeg gjorde det ikke bare for gaverne

og festen (selvom det selvfølgelig var optur at få en Mac-Book Pro og se min far optræde som Tommy Seebach med en kærlighedssang til mig). Jeg sagde ja i kirken til Jesus, da jeg blev konfirmeret, fordi jeg synes, han gav mening for mig. Jeg ville gerne være hans lille lam.

Så kom gymnasiet.

Min tro dykkede med raket fart. Lige pludselig blev det svært for mig, fordi jeg kom ud af den kristne boble og ud i den virkelige verden. Den kristne osteklokke blev trukket væk, og min tro skulle stå sin prøve.

Jesus og jeg havde dermed vores første krise.

Lige pludselig var slikboden skiftet ud med fri bar og fodboldturneringerne med kævleturneringer. Samtalerne handlede om kys og scoringer og aldrig om Jesus. Jeg blev gode venner med mennesker, som ikke var vokset op med Jesus, og de fascinerede mig. Fællesskabet på gymnasiet var dybt på en anden måde end det, jeg havde mødt i min barndom, og jeg blev forvirret. Det fik mig til at sætte spørgsmålstejn ved det hele.

Var jeg bare blevet hjernevasket?

Min barndom havde bestået af det, som jeg engang kaldte for "god kristen"-listen.

- Jeg gik i kirke hver søndag
- Gik til klub i kirken
- Tog på kristne lejre
- Læste ofte i Bibelen
- Bad ugentligt
- Elskede min næste (så godt som jeg nu kunne)

Da jeg var barn, var det nemt at opfylde listen, fordi det var en del af rammerne i min hverdag og det, som alle mine venner gjorde. Men da jeg startede i gymnasiet, mødte jeg mennesker, som ikke opfyldte punkterne på min liste, og i takt med at jeg blev bedre venner med dem, levede jeg mindre efter min liste.

Det kom især til udtryk ved, at jeg ikke kom til KFS på mit gymnasium.

KFS betyder Kristeligt Forbund for Studerende og er grupper af kristne, som mødes på uddannelsesinstitutioner forskellige steder i landet. Der var også en KFS-gruppe på mit gymnasium. Her mødtes man hver torsdag i spisefrikvarteret for at dele tro og tvivl med andre unge. Mange af de unge fra min kirke var til KFS. Det var en smuk idé på papiret, men en skrækkelig idé i mit hoved. Jeg var næsten aldrig til KFS. Jeg sørgede for at være langt væk fra det lokale, hvor de mødtes, så de andre kristne ikke kunne finde mig. Jeg kunne ikke overskue det. Jeg var jo i krise – og i teenageoprør mod Jesus.

Jeg kan huske, at vi en torsdag havde undervisning i lokalet lige over for det lokale, hvor KFS mødtes. Jeg skyndte mig ud af døren, i det sekund timen sluttede, så jeg kunne nå at flygte. Men på min flugt væk fra lokalet mødte jeg en af mine gode veninder fra kirken, Rebecca. Hun gav mig et stort smil og råbte: "Hey Camilla. Skal du ikke med til KFS?" Hun sagde det så højt, at jeg var sikker på, at alle på gangen hørte det. Det var mit værste mareridt, som udspillede sig lige der. Mine kinder blev knaldrøde, og jeg kiggede akavet på mine venner. Hvad tænkte de mon om sådan nogle kristne mennesker som mig og hende?

Jeg gav Rebecca et undskyldende smil og fik mumlet noget dumt med, at jeg ikke havde frokost med, så jeg blev nødt til at købe noget mad.

Da jeg gik væk fra lokalet, kom stemmerne igen. De var der især om torsdagen, men lige dén torsdag, var de ekstra stærke. Det var stemmer i mit hoved, som forvirrede mig. Troede jeg virkelig på Jesus, eller var det bare noget, jeg havde bildt mig selv ind? Gik jeg i kirke, bad til Jesus og læste i Bibelen, fordi jeg var blevet hjernevasket til det? Havde jeg brug for Jesus i mit liv? Mine andre venner virkede til at have det fint uden Jesus, så hvad var meningen egentlig?

Jeg kiggede forvirret rundt på Rebecca og mine andre kristne venner fra min barndom, som uden problemer opfyldte alle punkterne på min "god kristen"-liste. Og så var der mig, som gemte sig hver torsdag til KFS og afværgede enhver situation, hvor min tro kunne blive en del af samtalen. Jeg

blev mere og mere forvirret over Jesus, og hvad det betød at tro på ham. Jeg var i krise over min tro. Det føltes mere som en daglig kamp end som de søde sange om Jesus med fagter, som jeg lærte, da jeg var barn. Jeg kunne ikke finde den Jesus, som bar mig på sine skuldre.

Måske var jeg blevet hjernevasket.

Der er en mand i Bibelen, jeg elsker at læse om. Simon Peter hedder han. Ham kan jeg godt lide, fordi jeg ser noget af mig selv i ham.

Simon Peter var en af Jesus' disciple. Det betyder, at han gik rundt sammen med Jesus og lærte af ham. Han så Jesus helbrede mennesker, gå på vandet, lave vand til vin og mirakuløst bespise 5000 mennesker med et par fisk og brød. Han hørte Jesus undervise om at elske ens fjender, om evigheden og om at være noget for ens næste. Det må have været vildt at være vidne til. Det syntes Simon Peter også. Han blev glad for Jesus, så glad, at han på et tidspunkt sagde til ham, at han var parat til at dø for ham.¹

Det tragiske i historien om Simon Peter er, at han desværre viste sig ikke at kunne leve op til det udsagn. Den samme aften, hvor Simon Peter havde sagt det, blev Jesus taget til fange. Simon Peter blev i løbet af den nat stoppet op tre

1 Johannesevangeliet kapitel 13 vers 36-37.

gange af fremmede mennesker og spurgt, om han var en af Jesus' disciple.

Alle tre gange benægtede Simon Peter, at han kendte Jesus. Også selvom han for et par timer siden havde sagt, at han ville gå i døden for ham.

Av for den da.

Jeg har aldrig følt mig så mødt og forstået som i denne historie. Jeg var som Simon Peter på gymnasiet. Jeg havde levet højt på min tro på Jesus gennem min barndom. Jeg var også blevet glad for Jesus ligesom Simon Peter. Jeg ved ikke, om jeg var klar til at dø for Jesus, men jeg var glad for Jesus. Og så lige pludselig stod jeg over for fremmede mennesker, som tog mig på fersk gerning og spurgte mig, om jeg var kristen, og jeg vidste som Simon Peter ikke, hvad jeg skulle svare.

Imens Simon Peter benægtede, at han kendte Jesus, blev Jesus pisket, bundet og naglet fast til et kors med lange søm gennem hænderne. Han blev hånet og gjort til grin. Han hang på det kors og led, indtil han råbte "det er fuldbragt" og døde.

Heldigvis kender vi slutningen af historien. Tre dage efter genopstod Jesus. Det var planen fra starten. Men det havde

Simon Peter ikke forstået. Derfor var Simon Peter også vendt tilbage til sit gamle job som fisker.

Jesus gik ud for at lede efter Simon Peter og sine andre disciple. Lige pludselig stod Jesus i vandkanten af den sø, hvor Simon Peter fiskede. Det, som skete derefter, kan jeg godt lide at se for mig som en film.

Bibelen fortæller mig, at da Simon Peter så Jesus, sprang han ud i vandet for at løbe ham i møde, og da han kom hen til bredden, så han Jesus stå klar med morgenmad.²

Kan du se filmen for dig?

Jeg gætter på, at der gik mange følelser gennem Simon Peter, mens han vadede gennem vandet hen til Jesus. Ham, som han havde fulgt gennem flere år. Ham, som han havde set gå på vandet. Ham, som kunne lave vand til vin. Ham, som havde smukke idealer om at elske ens næste. Ham, som han kaldte *rabbi*, læremester. Ham, som Simon Peter var blevet så glad for, at han havde sagt, at han var klar til at gå i døden for ham.

Simon Peter blev sikkert fuldstændig gennemblødt af at kæmpe sig gennem vandet hen til Jesus. Gennemblødt stod han foran Jesus ved bredden. Jeg forestiller mig, at Simon Peter prøvede at læse i Jesus' ansigt, om han var sur eller skuffet. Han gjorde sig klar til at blive skældt ud over, at han

2 Johannesevangeliet kapitel 21 vers 1-14.

havde benægtet ham, og kiggede derfor ned i jorden. Men da han kiggede ned, opdagede han, at Jesus havde lavet morgenmad. "Kom nu og få noget at spise," sagde Jesus. Simon Peter tog noget at spise, og imens de andre disciple snakkede og grinede med Jesus, kiggede Simon Peter på arrene fra piskeslagene på Jesus' krop. Han så naglemærkerne i hans hænder, og langsomt gik det op for ham: han genkaldte sig alle de gange, hvor Jesus havde fortalt ham, at han var sendt til jorden for at gøre alting nyt.

At *han* ville gøre det hele fuldbragt.

At *han* ville dø for sine venner, for at de kunne leve evigt.

Simon Peter var ikke dømt ude. Han var velkommen på samme måde som før.

Jeg forestiller mig, at tårerne begyndte at trille ned af Simon Peters kinder.

Fordi det hele lige pludselig gav mening.

#cliffhanger #tobecontinued